

Μᾶς εἶνε δύσκολον νὰ μεταφέρωμεν ἐλόκληρον τὴν κριτικὴν τοῦ διασήμου ἀκαδημαϊκοῦ ἐνταῦθα κριτικὴν ἐντὸς τῆς ὁποίας Ουμμάζει κανεὶς τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν εὐθυκρισίαν διὰ τὸν ποιητὴν τῆς «Ίφιγενείας» καὶ δι' ἐλόκληρον τὸ ἔργον τοῦ ἀφοῦ θεωρεῖ τὸν Μωρεᾶς ὡς τὸν ἀναστηλωτὴν τοῦ Κλασικισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἀπόγονον τοῦ Σοφοκλέους τοῦ Ρονσσὸς καὶ τοῦ Ρακίνα.

Εἰς τὸν «Χρόνον» ὁ κ. Μπρισὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἰμιλεῖ. Ἡ ἀκρίβεια τῆς «Ίφιγενείας» τοῦ Μωρεᾶς, λέγει, εἰς τὸ Ὁδεῖον ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ μίαν ἀτμόσφαιραν συμπυκνωθεῖς καὶ σεβασμοῦ, διότι ὁ κ. Ἰωάννης Μωρεᾶς εἶνε ὁ ἡγαπημένος ὄλιον, ἀπὸ τοὺς συμβολιστάς τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς μέγρι τῶν λατινιστῶν καὶ Ἑλληνιστῶν καὶ τῶν ἀγνῶν σοφῶν οἵτινες τὸν εὐγνωμονοῦν διότι ἐστράφη καὶ αὖθις εἰς τὴν πηγὴν τοῦ κλασικισμοῦ.

Νομίζει δὲ ὁ κ. Ἀδόλφος Μπρισὼν ὅτι ἐν τῷ ἔργον τοῦ Μωρεᾶς παρίστατο τὴν ἐπιούσαν τοῦ Ἐρνάνι ἢ τὴν ἐποχὴν ὅπου τυραννικῶς ἤκμαζεν ὁ Παρνασσισμὸς δὲν ὅα εἶχαν αὐτὴν τὴν τόσον μεγάλην ἐπιτυχίαν τὴν ὅποιαν ἔχει τώρα διότι ὁ Θεοῖλ Γκωτιέ καὶ ὁ Μπαμβιλ ὅπως δὴποτε θὰ ἐμόρφαζον ὀλίγων ἐπὶ τῶ ἀκούσματι μερικῶν στίχων

Ἄλλ' ὁ κριτικὸς ἐπιλέγει, ὅτι ὁ Γκωτιέ καὶ ὁ Μπαμβιλ μολονοῖ αἰχμάλωτοι τῶν δεσμῶν τῶν Σχολῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀνῆκον, ἐπειδὴ ἦσαν εὐφροστατοὶ καὶ κάλλιτέχνη ὅθ' ἐξετίμουν τὸ ἀπειρον ὀλέγητρον τὸ ὅποιον ὁ Ζὸν Μωρεᾶς ἔχει διαχύσει ἐντὸς τοῦ ἔργου του. αὐτὴν τὴν τρυφερότητα, τὴν μουσικὴν συγκίνησιν καὶ τὴν δρασερότητα, τὴν ὀχι ἀπομιμηθεῖσαν, ἀλλὰ ἀνεκωθεισαν τοῦ Ἀνδρέα Σινιὲ καὶ ἦτις μᾶς ἔφερε χθὲς ὕστερα ἀπὸ δύο χιλιάδας ἔτη τὴν εὐωδίαν τῶν ρόδων, τὴν πνοὴν τῆς Ὀχλάσσης τὴν γλυκύτητα τῶν κυψελῶν γεματῶν ἀπὸ μέλι, τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν τοῦ Ὑμητοῦ. Καὶ ὅα ἔκλιον καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὅπως ἡμεῖς εἰς τοὺς ὀρήθους τῆς Ἰφιγενείας.

\*Ὡχ ἄφησε πατέρα μου κέγῳ νὰ ζήσω ἀκόμια

Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ πεθάνω τώρα ;

Μόλις ἀνοίξει ἡ νεύτη μου ναμπῶ ε τὸ μαῦρο χῶμα

Σ' τῶν πεθαμένων τῶν χλωμῶν τὴν χώρα;

## ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Ἐθεάθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους τῆς Γαλλίας ὁ Πιερ Λοτὶ ὁ ἐνδοξὸς συγγραφεὺς εἰκοσάδος θαυμασιῶν βιβλίων ἐντὸς τῶν ὁποίων πραγματεύεται τὴν ζωὴν τῆς Ἀπωπτικῆς Ἀνατολῆς μὲ τὴν ὁποίαν εἶνε ἐρωτευμένος. Δύο τῶν συνεργατῶν τῆς «Κριτικῆς» οἱ Πέτρος Ζητουνιάτης καὶ Παῦλος Νιρβάνας εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσουν, νὰ συνομιλήσουν μαζί του καὶ νὰ δημοσιεύσουν ὠραϊότατα ἄρθρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ «Ἄστυ».

## ΑΙ ΔΟΞΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ—JULES LEMAITRE

Ὁ διευθυντὴς τῆς Διεθνούς Κριτικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐν Πιρισίῳ ἀγαπητὸς φίλος μας κ. E. Sansot—Orland ἐξέδωκεν ἐν ὠραῖον τομίδιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου πραγματεύεται συνοπτικῶς τὰ τῆς πνευματικῆς δράσεως τοῦ διασήμου Ἀκαδημαϊκοῦ Jules Lemaître, ὅστις κατὰ τὸν Henri Bordeaux εἶνε ἕνα τῶν συγχρόνων πνευμάτων, τῶν πλεόν ἀδρῶν, λεπτῶν καὶ ποικίλων. Ὁ μυθιστοριογράφος τῶν «Βασιλέων», ὅστις ἀνεμίχθη εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ λόγου γράψας, διηγήματα, μυθιστορήματα καὶ σκηρικὰ ἔργα, ὑπῆρξεν ἰδικιτέρως κριτικὸς δημιουργήσας τὴν Κριτικὴν τῶν Ἰντυπώσεων, πρὸς μεγάλην ὀργὴν τοῦ μεθοδικοῦ Βρυντιέρου ὅστις ἐν ἀποδέχεται τὴν κριτικὴν παρὰ ὅταν εἶνε ἀπρόσωπος καὶ στηρίζεται εἰς ὀρισμένους νόμους καὶ κανόνας τῆς τέχνης. Καὶ ὁ κ. Sansot—Orland μολονοῖ εἶνε συνοπτικὸς, ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα, εἰς τὸ τομίδιον του δίδει μίαν τόσον, σαφῆ καὶ ὠραῖαν ἰδέαν τοῦ παλαιότερου ἔργου τοῦ ἐνδόξου Ἀκαδημαϊκοῦ καθὼς καὶ τῆς συγχρόνου δράσεώς του εἰς τὴν πολιτικὴν εἰς ἣν ἐρρίφθη ὡς ἀληθὴς ἀπόστολος τῆς Ἑθνικῆς ἰδέας.

## FERVEURS ET INCROYANCES

Ὁ κ. René d'Espirit εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους ποιητὰς τῆς Γαλλίας τοῦ ὁποίου οἱ στίχοι ἤρχισαν νὰ προκαλοῦν τὴν προσοχὴν ἐκλίνας οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ ποιητικὰ ὄνειρον. Εἰς τὸν τόμον του Ferveurs et Incroyances τὸν ὁποῖον ἡ «Διεθνὴς Ἐκδοτικὴ Βιβλιοθήκη» ἐξέδωκεν ὁ ποιητὴς μᾶς παρουσιάζει τὴν ποιητικὴν του ψυχὴν κατεχομένην ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἐκείνην λεπτότητα τῆς αἰσθήσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκουν ἡμῶν τὰ περίεξ ἡμῶν ἀντικείμενα. Μὲ τὴν ἀπαλότητα τοῦ ἀλεξάνδριου στίχου τὸν ὁποῖον χειρίζεται μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐκ τῆς κα-